

Валери Иванов

Анатема

В синевата на нощите
невидими сенки чезнат през очите на моята трева,
която невероятно проглежда,
щом змей пролази съня ми...
И се отпускам по гребена на мълчанието,
потъвам в неутолими облаци,
сякаш смерч опепелява душата ми.
И пътувам,
пътувам,
пътувам –
към залеза,
като зарево на влюбени шепоти,
зрънце щастие нося – капка сълза
от корена на онова „лудо биле“ –
за изцеление на непростимото...
Греховен се стича в стремето си вятърът,
узрял да прозре времетраенето на земетръса,
сравним с риска да си жив
в увертюрата на тлеенето.
По това омагьосано нанагорнище
се спускат покосени мечти и проклетия –
мои вещици вкиснати,
метреси и неприятели,
мои противозачатъчни пориви,
в които не вярвам
и в които не търся спасение,
оцелял с първото покълнало кокиче напролет.
Колко зима съществува в жаркото лято.
Буйно раснат моите стръкове –
дни снощни и нощи гневливи –
след битките с неустреяни недораслещи.
Изричам хули несторени и сторвам вината си праведна,
като еретик – неволно изсъскал, в името на безсмъртието:
„Анатема, Господи!“ ...

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11081>]